

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **OMS Invest s.r.o. (dříve VINOTOP CZ s.r.o.)**, IČ 27812995, se sídlem Ocelkova 643/20, Černý Most, Praha 9, zastoupen JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem, se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2012, č. j. BI 910-2/29/9/2012-SŘ, ve věci uložení pokuty za správní delikty při podnikání ve vinařství a vinohradnictví,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012, č. j. BI910-2/29/9/2012-SŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl žalovaný v odvolacím řízení o potvrzení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce - Inspektorátu v Brně ze dne 18. 1. 2012 č. j. BE792-26/092/7/2011-SŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o uložení úhrnné pokuty žalobci ve výši 500 000 Kč podle ust. § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“) a dále o uložení povinnosti úhrady nákladů řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu ve výši 1 000 Kč.

II. Průběh správního řízení a prvostupňové rozhodnutí

Podkladem pro zahájení správního řízení se staly protokoly o kontrolách provedených ve dnech 28. 6. 2010, 17. 8. 2010, 26. 8. 2010, 6. 9. 2010, 23. 9. 2010, 31. 3. 2011 a 6. 4. 2011, s jejichž obsahem byli seznámeni odpovědní pracovníci či jednatelé žalobce.

Prvostupňové správní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 4. 10. 2011 (žalobci doručeno dne 5. 10. 2011), v němž je uvedeno, že je „*důvodné podezření*“, že žalobce:

I. v provozovně VINOTOP CZ s.r.o., Čejkovská 722, Velké Bílovice ke dni 28. 6. 2010:

1. porušil povinnost vést evidenční knihy přímo v zařízení, kde se produkty skladují, stanovenou v čl. 38 odst. 2 nařízení Komise (ES) 436/2009, neboť evidenční knihy v zařízení, kde se produkty skladují, k dispozici nebyly, a dopustil se tak správního deliktu podle § 39 odst. 3 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství,
2. porušil povinnost oznámit zahájení výroby produktů písemně Ústřednímu kontrolnímu a zkušebnímu ústavu zemědělskému (dále také jen "Ústav") nejpozději v den zahájení výroby produktů stanovenou v § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, a dopustil se tak deliktu podle § 39 odst. 3 písm. a) zákona o vinohradnictví a vinařství;
3. porušil povinnost odevzdat do 10. září prohlášení o zásobách hroznového moštu, zahuštěného hroznového moštu, rektifikovaného moštového koncentrátu a vína, které skladuje k 31. červenci, stanovenou v § 29 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství, neboť výroba produktů ke dni kontroly oznámena nebyla, a dopustil se tak správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ii) zákona o vinohradnictví a vinařství;

II. v provozovně VINOTOP CZ s.r.o., Čejkovská 722, Velké Bílovice ke dni 23. 9. 2010:

porušil zákaz uvádět do oběhu produkt, který je neznámého původu, stanovený v § 27 odstavce 4 písmeno b) bod 3 zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že uvedl do oběhu hrozny odrůd tam specifikovaných spolu s čísly faktur v celkovém množství 426 300 kg neznámého původu, a dopustil se tak deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví a vinařství.

Ve výroku prvostupňového rozhodnutí pak byly jednotlivé spáchané správní delikty vymezeny a označeny římskými a arabskými číslicemi naprosto stejně, jako v oznámení o zahájení správního řízení, přičemž za ně byla při použití zásady absorpční uložena prvostupňovým orgánem úhrnná pokuta ve výši 500 000 Kč podle ustanovení § 39 odst. 6

písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

III. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění žalovaný obsáhle shrnul průběh správního řízení a k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce uvedl následující.

K námitce nesprávného posouzení místní příslušnosti prvostupňového orgánu žalovaný uvedl, že nebylo povinností uvést konkrétní ustanovení právního předpisu, z něhož určení místní příslušnosti vyplývá. Pokud byla místní příslušnost prvostupňového orgánu skutečně dána, pak nemohl být žalobce poškozen na svých právech. Prvostupňový orgán reagoval na námitku žalobce vznesenou v jeho vyjádření ze dne 23. 12. 2011 tak, že místní příslušnost se odvíjí od místa provozovny. S tím se žalovaný naprosto ztotožnil, a odkázal na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu. V dané věci se řízení týkalo činnosti účastníka řízení podle tohoto ustanovení, neboť jeho činnost postihovaná napadeným rozhodnutím byla provozována v jeho provozovně na adrese Čejkovská 722, Velké Bílovice. Z uvedených důvodů považoval žalovaný tuto odvolací námitku za nedůvodnou.

K namítané neurčité specifikaci doby spáchání předmětných správních deliktů, žalovaný se s touto námitkou vypořádal ve vztahu k jednotlivým bodům výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný především uznal, že ve výroku rozhodnutí je třeba dobu spáchání správního deliktu vymezit. Požadavek popisu skutku je třeba naplnit alespoň v nutné míře zobecnění. V tomto ohledu odkázal na předchozí rozhodovací činnost Krajského soudu v Brně v obdobných věcech, konkrétně na rozsudek ze dne 7. 12. 2009, č. j. 30 Ca 17/2008-37. Z této judikatury vyplývá, že vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tzn. ke dni provedené kontroly, je dostatečné. Ve vztahu k otázce zániku odpovědnosti za správní delikty žalovaný uvedl, že podle jeho názoru k zániku odpovědnosti za specifikovaná jednání žalobce nedošlo. První kontrola byla zahájena dne 28. 6. 2010 a k tomuto datu tedy došlo ke zjištění správního deliktu a zároveň byl i správní delikt prokazatelně spáchán. Správní řízení bylo zahájeno dne 5. 10. 2011, což znamená, že u žádného ze zjištěných protiprávních jednání během kontrol po dni 28. 6. 2010, o nichž bylo společně zahájeno správní řízení, nemohlo dojít k zániku odpovědnosti za správní delikty, jelikož neuplynuly 2 roky ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl (§ 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství). Pokud žalobce poukazoval na to, že uváděl produkty neznámého původu do oběhu po dobu delší pěti let, ani v minulosti neoznamoval zákonem požadované údaje Ústavu či nemá k dispozici evidenční knihy v místě, kde se produkty skladují po dobu delší pěti let, považuje žalovaný tuto argumentaci za absurdní. Produkty neznámého původu byly jednoznačně identifikovány fakturami z roku 2009 a byly vyrobeny z hroznů vypěstovaných v roce 2009. K těmto produktům, které žalobce prokazatelně uváděl do oběhu, se také vztahovala povinnost oznámit zákonem požadované údaje Ústavu a vést o nich evidenční knihy. U oznámení zahájení výroby Ústavu by bylo podle názoru žalovaného zcela nadbytečné zjišťovat a prokazovat, kdy poprvé začal účastník řízení bez oznámení zahájení výroby vína vyrábět, i když je zcela jednoznačné, že ani ke dni konání kontroly tak neučinil. Žalovaný tak uzavřel, že subjektivní lhůta pěti let ode dne, kdy byly správní delikty

kladené žalobci za vinu spáchány, nemohla logicky uplynout, a proto je tato námitka nedůvodná.

K námitkám žalobce vůči neprovedení dalších důkazů, zejm. výsledku svědkyně O. M. a důkazu dalšími listinami, žalovaný uvedl následující. Poukázal na to, že není povinen provést důkazy, které jsou nadbytečné či neúčelné, a není vázán návrhy účastníků. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by prvostupňový orgán svým postupem při dokazování porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, proč nebyly navržené důkazy provedeny. Konkrétně k neprovedení výsledku paní M., bývalé ředitelky společnosti VINIUM a.s., nepovažuje za nutný k prokázání skutečností, o kterých není pochyb. Výpověď navrhovaného svědka totiž nemůže vyvrátit skutečnosti zjištěné prvostupňovým orgánem při kontrolách u pěstitelů a výrobců vína. Prvostupňový orgán odůvodnil i neprovedení důkazu listinami, konkrétně sdělením pěstitele ZMIKO spol. s r.o., telefonickými sděleními tří výrobců ze dne 3. 8. 2010, sdělení zástupce pěstitele Ing. Z. F., sdělení zástupce pěstitele AGRA spol. s r.o tím způsobem, že poukázal na skutečnost, že tyto listiny jsou součástí protokolu o kontrole, s nímž byl žalobce seznámen. K dalším žalobcem navrženým listinným důkazům (listinami založenými ve správním spisu) žalovaný uvedl, že provedení důkazu těmito listinami by bylo nadbytečné, neboť tyto listiny jsou známy jak žalobci, tak i správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a jsou součástí spisu. S tímto názorem prvostupňového orgánu se žalobce naprosto ztotožnil.

K námitkám žalobce týkajících se nedostatečného popisu skutku, který musí být dostatečně jasně a srozumitelně vymezen již v oznámení o zahájení řízení, žalovaný uvedl, že v oznámení o zahájení řízení je výslovně uvedeno, z jakých porušení právních povinností je účastník řízení podezřelý včetně odkazů na protokoly z kontroly, z nichž toto podezření vyplývá. Žalobce měl právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, čehož využil. Žalobci tedy byla ve správním řízení umožněna dostatečná obrana.

K námitkám proti naplnění skutkové podstaty správního deliktu specifikované ve výroku I. 1 žalovaný uvedl, že povinnost vést evidenční knihy přímo v zařízení, kde se produkty skladují, vyplývá z čl. 38 odst. 2 nařízení Komise 436/2009. Tvzení žalobce, že nemohl evidenční knihy předložit, neboť účetní firmy se nachází v nemocnici, bylo shledáno jako účelové. Je pouze na výrobcí vína, jakým způsobem zajistí splnění dané povinnosti tak, aby evidence mohla být k dispozici tam, kde má být. Z protokolu o plnění opatření ze dne 28. 6. 2010 vyplývá, že evidence byla postupně zaváděna od 28. 6. 2010 do 16. 7. 2010. Je tedy zřejmé, že řádná evidence byla zavedena až na základě opatření uloženého dne 28. 6. 2010 a k tomuto datu řádná evidence vedena nebyla. Celkově žalovaný vyhodnotil námitky proti výroku I. 1 jako nedůvodné.

K odvolacím námitkám směřujícím proti výroku I. bod 2 prvostupňového rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že pokud žalobce nakupoval produkty a dále je prodával poté, co provedl úpravy spočívající v síření pyrosulfitem, prováděl výrobu a je tedy výrobcem ve smyslu zákona o vinařství a vinohradnictví. O tom svědčí jak protokol o kontrole ze dne 28. 6. 2010, tak i faktury o nákupech sířícího přípravku od společnosti BS Vinařské potřeby.

K bodu I. 3 výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný k námitkám žalobce uvedl, že námitky žalobce jsou rovněž nedůvodné, neboť podle § 29 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství je povinen každý rok odevzdat prohlášení o zásobách hroznového moštu, zahuštěného hroznového moštu, rektifikovaného moštového koncentrátu a vína, které skladuje k 31. 7., pak prohlášení o zásobách ke dni 31. 7. 2009 mělo být učiněno nejpozději do 10. 9. 2009. Pokud toto prohlášení žalobce provedl až 15. 7. 2010, je zřejmé, že předmětnou povinnost ve stanoveném termínu nesplnil. K námitce žalobce, že splnil povinnosti provést prohlášení o zásobách pouze proto, aby eliminoval možné uložení sankce ze strany správního orgánu za nesplnění opatření, považuje žalovaný za zavádějící, neboť jen stěží je možno si představit, že návazně na oznámení o zahájení výroby prohlášení o zásobách učiní někdo, kdo výrobu vůbec neprovádí a žádné zásoby nemá.

K námitkám směřujícím proti bodu II. výroku prvostupňového rozhodnutí, v nichž žalobce namítal nejednoznačný popis skutku obsažený v tomto výroku, žalovaný uvedl, že nezaměnitelnost je dána i tím, že ve výroku jsou uvedeny odrůdy hroznů a čísla faktur. V odůvodnění jsou pak uvedeny u jednotlivých subjektů v závorkách konkrétní čísla protokolů z rozsáhlých kontrol provedených u pěstitelů hroznů a výrobců vína. Skutek uvádění produktu neznámého původu do oběhu je podložen a doložen listinami konkrétně uvedenými v napadeném rozhodnutí založenými ve spise. Protokoly o kontrolách u pěstitelů a zjištění vychází z vinařské evidence a účetní evidence jednotlivých pěstitelů nebo výrobců vína, a to včetně deklarovaného množství vypěstované odrůdy. Tím byly provedeny jako důkaz listinou dne 24. 10. 2011. K námitce nejasné doby spáchání deliktu žalovaný uvedl, že nelze zaměňovat dobu spáchání správního deliktu (tzn. uvádění produktů neznámého původu do oběhu) a dobu prokázání, že skutečně byl spáchán správní delikt a kým. Pokud by tomu tak bylo, pozbylo by opravdu smyslu veškeré dokazování ve správním řízení a správní orgán musel mít ve věci správní delikty prokázané již před zahájením správního řízení. Správní orgán zjišťuje a prokazuje skutkový stav věci v průběhu delšího časového období, což je v souladu s právními předpisy upravujícími správní řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že rozdíl mezi datem kontroly a daty kontrol dosledovatelnosti u jednotlivých pěstitelů a jiných výrobců vína a datem provedení důkazu listinami (protokoly z kontrol) je pro určení toho, zda byl spáchán správní delikt, kým a kdy, zcela irelevantní. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nakupoval produkty a dále je prodával. Kromě toho také produkty skladoval, takže jeho námitky k tomu, že neuváděl do oběhu produkty, nemají žádné opodstatnění.

K souhrnným námitkám směřujícím proti jednotlivým bodům výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní delikty a jednotlivé skutky nevyplynají z listiny „oznámení zahájení správního řízení“, ale z kontrolního materiálu, listin vydaných správním orgánům vůči žalobci a dalších listin zaslaných účastníkem řízení. Žalovaný konstatoval, že jednotlivé skutky jsou formulovány již v zahájení správního řízení, a nikoliv až ve výroku rozhodnutí, přičemž tato formulace je totožná co do specifikace skutku. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že ani ve vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 10. 10. 2011, ani v jeho doplnění ze dne 1. 11. 2011 neobsahuje námitku směřující do nedostatku spočívajícího v údajné absenci vymezení skutku.

Dokazování prováděné prvostupňovým orgánem dne 24. 10. 2010 žalovaný hodnotil tak, že o provedení důkazu listinami sepsal protokol o provedeném dokazování, který byl

podepsán přítomnými a který jednoznačně osvědčuje, že byly provedeny důkazy v něm vyjmenovanými listinami a jakým způsobem (sdělením jejich obsahu). Co se týká žalobcem navrhovaných neprovedených důkazů, žalovaný doplnil svou dřívější argumentaci poukazem na to, že prvostupňovým orgánem bylo ke dni 23. 9. 2010 deklarováno porušení zákazu uvádět do oběhu produkt neznámého původu na základě „sdělení pěstitelů“, které nejsou přílohou protokolu o kontrole č. P157-70072/10 ze dne 23. 9. 2010, přičemž z obsahu tohoto protokolu vyplývá, že tam je uvedeno, u kterých pěstitelů hroznů byly provedeny kontroly, a dále je tam podrobně uvedeno, z jakých konkrétních skutečností byl učiněn závěr. U dalších žalobcem namítaných citací z protokolů o kontrole ze dne 17. 12. 2010 u kontrolované osoby Ing. Z. F. a protokolu ze dne 20. 12. 2010 u kontrolované osoby VINICE-HNANICE, s.r.o. žalovaný uvedl, že jsou buď účelově vytrženy z kontextu, anebo v nich citovaná pasáž není obsažena. K protokolu ze dne 15. 12. 2010 z kontroly u Vinofol s.r.o. žalovaný uvedl, že protokol tohoto čísla nebyl podkladem napadeného rozhodnutí. Žalovaný se poté ve výsledku ztotožnil s prvostupňovým orgánem v tom, že nebylo nutné provádět jako důkaz listinami, jako jsou oznámení o zahájení správního řízení, a dalších listin založených ve správním spisu.

Žalovaný se zabýval i odůvodněním uložené pokuty, v rámci něhož přihlédl k polehčujícím okolnostem (spolupráce s orgánem dozoru a splnění uložených opatření), za přitěžující okolnosti vyhodnotil velké množství hroznů uvedených do oběhu (426 300 kg) a vysoké množství spotřebitelů oklamanych o původu vína, jakož i souběh správních deliktů. Uloženou sankci celkově vyhodnotil jako přiměřenou, přičemž její výměra tvoří 10 % zákonné sazby.

Z uvedených důvodů žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu.

IV. Žaloba

Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a tvrdil, že došlo ke zkrácení na jeho subjektivních právech ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to z následujících důvodů. V průběhu správního řízení žalobce opakovaně vznášel námitku místní nepřislušnosti správního orgánu, a to z toho důvodu, že místní příslušnost se řídí ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“) jen v případě, že se řízení týká jiné činnosti účastníka, než činnosti podnikatelské. Jelikož předmětné správní řízení se týkalo podnikatelské činnosti žalobce, je třeba vycházet z ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu, tedy místem sídla právnické osoby nebo místem sídla její organizační složky. Žalobce však nemá v obvodu inspektorátu v Brně ani sídlo, ani žádnou organizační složku ve smyslu, a proto byl k projednání věci a vydání prvostupňového rozhodnutí místně příslušný inspektorát pro Olomoucký a Moravskoslezský kraj se sídlem v Olomouci. Žalobce má za to, že porušením pravidel pro určení místní příslušnosti došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“).

Žalobce dále namítal, že rovněž opakovaně vznášel námitku proti časovému vymezení skutků, které je naprosto nedostatečné a neodpovídá požadavkům judikatury. Podle jeho

názoru nelze spáchání deliktu specifikovat datem zjištění porušení právního předpisu, tzn. datem kontroly. Pokud podle správních orgánů měla být porušena povinnost žalobce vést evidenční knihy, jak mu bylo kladeno za vinu v bodě I. odst. 1 výroku prvostupňového rozhodnutí, pak je třeba uvést, ve kterém časovém období tyto knihy vedeny nebyly. Žalobce dále poukázal na rozdíly mezi deliktem pokračujícím, trvajícím a deliktem jednorázovým.

Dále žalobce namítl, že delikt uvedený v bodě I. odst. 2 výroku prvostupňového rozhodnutí není deliktem trvajícím, a proto byl-li spáchán, došlo k jeho spáchání dávno předtím, než bylo spáchání deliktu dne 28. 6. 2010 zjištěno. Žalobce výrobu nezahájil dne 28. 6. 2010, takže tohoto dne nemohl povinnost porušit. Žalobce znovu zdůrazňuje, že logiku postrádá časové vymezení skutku uvedeného pod bodem I. 3 výroku prvostupňového rozhodnutí. Ke dni 28. 6. 2010 měl žalobce porušit povinnost odevzdat do 10. 9. prohlášení o zásobách hroznového moštu, rekvalifikovaného moštového koncentrátu a vína, které skladoval ke dni 31. 7. Kterého roku dne 10. 9., to v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno není. Čas skutku není uveden tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Opět se nejedná o delikt trvajícím, takže i v tomto případě má přesné uvedení doby spáchání deliktu dalekosáhlý význam.

Ke správnímu deliktu vymezenému pod bodem II. žalobce uvedl, že pokud byl spáchán, tak šlo o delikt pokračující, takže určitě nemohl být spáchán v jeden den, tedy 23. 9. 2010. Uvádění zboží do oběhu není činností jednorázovou, ale opakující se. Při natolik vážném vymezení doby spáchání deliktu nemůže mít žalobce jistotu, že nebude zahájeno další řízení pro stejný skutek, přičemž správní orgán může tvrdit, že jeho spáchání bylo zjištěno jiného dne.

Žalobce tvrdil, že se žalovaný s jeho námitkami uvedenými v odvolání nijak nevypořádal, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navíc je napadené rozhodnutí naprosto nepřehledné, má zbytnělou rekapitulační část mapující dosavadní správní řízení, v části právního hodnocení pak zdlouhavě přepisuje text prvostupňového rozhodnutí a odvolacích námitek. To činí napadené rozhodnutí žalovaného prakticky nepřezkoumatelným.

Žalobce konečně zpochybnil i průběh správního řízení, zejména provádění dokazování. Žalobce poukázal na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod s tím, že při odmítání navrhovaných důkazů by měl správní orgán být opatrný a každé odmítnutí důkazu by měl náležitě odůvodnit, aby nebyla zkrácena práva účastníků řízení. Prvostupňový orgán odůvodnil odmítnutí provedení důkazu výsledkem svědkyně tak, že tento důkaz nepovažuje za nutný k prokazování skutečností, o kterých není pochyb, neboť výpověď svědkyně nemůže vyvrátit skutečnosti zjištěné správním orgánem při kontrolách u pěstitelů a výrobců vína. Stejně se prvostupňový orgán vypořádal i s návrhem na provedení důkazu listinami. Podle názoru žalobce je odmítnutí provedení důkazů tímto způsobem naprosto nepřípustné, jedná se o porušení práva na spravedlivý proces. Prvostupňový orgán odmítl výpověď svědka s poukazem na to, že nemůže přispět k objasnění věci, čímž v podstatě svědeckou výpověď vyhodnotil, aniž by ji provedl. Bez provedení navržených důkazů pak nelze dospět k jednoznačnému závěru, že byl zjištěn stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného

K námitce místní nepřislušnosti správního orgánu žalovaný uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by se ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu řídila místní příslušnost jen v případě, že se řízení týká jiné činnosti účastníka, než činnosti podnikatelské a že v dané věci je třeba vycházet z § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu, podle něhož je místní příslušnost správního orgánu určena místem sídla právnické osoby nebo místem sídla její organizační složky. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí uvedl, že místní příslušnost inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce se ve vztahu k § 11 správního řádu řídí dle písm. a) tohoto ustanovení, podle něhož v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení (§ 27) je místní příslušnost správního orgánu určena v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení místem činnosti. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu, na které odkazuje žalobce, se týká ostatních řízení (tedy řízení, která nejsou výslovně upravena pod písmeny a) až – d) tohoto ustanovení). V dané věci se řízení týká činnosti žalobce ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), neboť jeho činnost postihovaná napadeným rozhodnutím byla provozována v jeho provozovně na adrese Čejkovská 722, 69102 Velké Bílovice, to znamená, že se ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu nepoužije. K námitce časového vymezení skutků se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde zejména uvedl, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005 č. j. 6 As 8/2005 -66 se uvádí, že požadavek popisu skutku (též časově) je třeba naplnit alespoň v nutné míře zobecnění. Na podporu takového postupu, kdy skutek je časově vymezen dnem zjištění porušení povinnosti, žalovaný v napadeném rozhodnutí dále odkázal na ustálenou judikaturu, např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 17/2008 – 37. Žalovaný vyjádřil domněnku, že závěr lze zobecnit tak, že u těch skutků, jejichž zpětné prokazování faktického přesného okamžiku spáchání by mohlo učinit ukládání sankcí právnickým osobám nemožným, lze za dostatečné považovat vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tj. ke dni provedené kontroly.

K tomu žalovaný dále doplnil, že požadavek popisu skutku formuloval Nejvyšší správní soud také v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, tak, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Z uvedeného plyne, že smyslem požadavku vymezení skutku, včetně vymezení časového, je zajištění nezaměnitelnosti se skutkem jiným a netrvá se na nutnosti striktně přesného vymezení času spáchání správního deliktu. V případě, že skutek nelze z časového hlediska přesně vymežit, jako je tomu v dané věci, pachatel deliktů by se snadno zbavil odpovědnosti za jejich spáchání. Dále žalovaný konstatuje, že žalobce v souvislosti s námitkou týkající se časového vymezení skutku úvahami o pokračujícím, trvajícím nebo jednorázovém deliktu nijak neargumentoval a žalovaný se proto touto námitkou ve svém rozhodnutí nezabýval. K námitce nepřehlednosti napadeného rozhodnutí žalovaný poukazuje na obsáhlé a těžko uchopitelné odvolání žalobce, které žalovaný rozčlenil do jednotlivých bodů, k nimž se právě pro větší přehlednost v napadeném rozhodnutí vyjadřuje průběžně a pro jasné odlišení od odvolacích námitek zvolil pro svoje vyjádření

kurzívu. Žalovaný tak považuje námitku nepřehlednosti za účelovou. K námitce ohledně odmítnutí provedení dalších navržených důkazů se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a na toto vyjádření odkazuje. Odmítnutí provedení důkazu je odůvodněno jeho nadbytečností. K takovému postupu je správní orgán oprávněn, neboť skutkový stav byl dostatečně podložen protokoly o kontrole a jako důkaz tak bylo provedeno celkem 28 listin, takže skutkový stav byl náležitě zjištěn.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v rámci posuzování podmínek řízení, které se zkoumají z úřední povinnosti po celou dobu trvání řízení (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) především zjistil údajů uvedených v obchodním rejstříku, že žalobce ke dni 20. 6. 2014 změnil svou obchodní firmu i sídlo. Nová obchodní firma žalobce je OMS invest s.r.o., přičemž žalobce nově sídlí na adrese Ocelkova 643/20, Černý most, Praha 9, identifikační číslo je totožné – IČ 27812995. Žalobce je tedy stále tentýž subjekt, vystupuje však nyní pod jinou obchodní firmou a sídlem.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Jelikož účastníci řízení projevíli souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajský soud k rozhodnutí této věci jednání nenařizoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Úvodem meritorního posouzení věci krajský soud konstatuje, že mezi stranami není sporný ani samotný skutkový stav, který se stal podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, ani právní kvalifikace zjištěných skutečností. Není sporu ani o tom, že odpovědnost za jednání žalobce, za něž byl prvostupňovým rozhodnutím pokutován, nebyla prekludována ve smyslu § 40 odst. 3 zákona o vinařství a vinohradnictví, což žalovaný ve svém rozhodnutí přehledně zdůvodnil. Předmětem sporu jsou pouze procesní otázky týkající se průběhu prvostupňového správního řízení a náležitosti obou správních rozhodnutí. Tyto sporné otázky, k nimž se upíná žalobní argumentace, učinil krajský soud předmětem svého přezkumu v této věci a zaujal k nim následující právní názory.

V prvé řadě krajský soud považoval za nutné vyjádřit se k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, k níž by ve smyslu stávající judikatury Nejvyššího správního soudu musel zabývat z úřední povinnosti. Jakkoliv lze s žalobcem částečně souhlasit potud, že napadené rozhodnutí je velmi dlouhé a jeho převážnou část skutečně tvoří rekapitulace průběhu správního řízení a odvolacích námitek žalobce, krajský soud se neztotožňuje se závěrem, že by tato formální nedokonalost napadeného rozhodnutí způsobovala jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, jak žalobce namítal. Podstatné totiž je, že žalovaný se vyjádřil ke všem relevantním námitkám, které žalobce v odvolání vznesl. Z pohledu namítané nepřezkoumatelnosti pak není vůbec podstatné, jakým písmem tak žalovaný učinil (v tomto případě kurzívou). Pokud žalobce poukazoval na analogické použití ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř., pak je třeba konstatovat, že toto ustanovení není možné použít pro správní řízení, a to ani per analogiam, čehož je si sám žalobce dobře vědom. Avšak

ani v oblasti rozhodování v civilních věcech není porušení této zásady apriorním důvodem pro vyslovení nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř. Pokud se jedná o tvrzenou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, krajský soud se s žalobcem neztotožňuje v tom, že by žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky. Naopak, z napadeného rozhodnutí je patrná snaha odůvodnit řádně všechny relevantní námitky, které žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl. Celkově lze k této námitce uzavřít, že není důvodná.

Dále považuje krajský soud za vhodné vyjádřit se k námitce směřující k určení místní příslušnosti prvostupňového orgánu. Podle názoru žalobce se určení místní příslušnosti řídí ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu jen v případě, že se řízení týká jiné činnosti účastníka, než činnosti podnikatelské. Jelikož předmětné správní řízení se týkalo podnikatelské činnosti žalobce, je třeba podle jeho názoru vycházet z ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu. Krajský soud nemůže právnímu názoru žalobce přisvědčit, a to z následujících důvodů. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že *místní příslušnost správního orgánu je určena v řízeních týkajících se činnosti účastníka řízení (§ 27) místem činnosti*, naproti tomu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu platí, že *v ostatních řízeních týkajících se právnické osoby místem jejího sídla nebo místem sídla její organizační složky; u zahraniční právnické osoby je místní příslušnost správního orgánu určena sídlem její organizační složky zřízené v České republice; po zrušení organizační složky je místní příslušnost určena posledním sídlem této organizační složky na území České republiky*. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že žalobcem namítané ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) správního řádu je možno použít pro stanovení místní příslušnosti správního orgánu pouze tam, kde se nejedná o činnost právnické osoby, ale o jiné otázky. Kritérium místa sídla či organizační složky je pouze kritériem podpůrným, které se uplatní tehdy, nelze-li určit místní příslušnost podle kritéria místa činnosti či polohy nemovitosti (viz k tomu obdobně Průcha, P. Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, 2012, s. 48). V posuzované věci se jednalo o porušení povinností žalobce vyplývajících z jeho podnikání, které provozoval v provozovně na adrese Čejkovská 722, Velké Bílovice, a tudíž se plně muselo uplatnit ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu a místní příslušnost prvostupňového orgánu v této věci tak náležela inspektorátu pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně (srov. též § 1 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, v rozhodném znění). Na okraj nutného odůvodnění této námitky žalobce lze dodat, že žalovaný vykládá uvedeným způsobem místní příslušnost svých inspektorátů ustáleně, což je zdejšímu soudu známo z jeho rozhodovací činnosti v obdobných věcech (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 30 A 67/2012-72). Pokud žalobce namítal, že se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, jaké ustanovení o místní příslušnosti bylo aplikováno prvostupňovým orgánem, pak to nelze vnímat jako porušení zásady předvídatelnosti působení správních orgánů. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí tak nebylo stíženo procesní vadou, kterou by případná místní nepříslušnost prvostupňového orgánu vyvolávala.

Za stěžejní námitku je třeba považovat tvrzení žalobce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí scházelo přesné časové vymezení skutků, za něž byla žalobci uložena pokuta. Podle jeho názoru nelze spáchání deliktu specifikovat datem zjištění porušení právního předpisu, tzn. datem kontroly. Tato námitka má svůj základ v teoretickém rozlišování deliktů na delikty trvalé, pokračující a hromadné. Toto rozlišování je typické pro oblast soudního

trestání, avšak na základě judikatury, která je založena na systémovém vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu, pro nějž platí tytéž zásady, se uplatňuje i pro oblast správních deliktů, tedy správní právo trestní (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, přístupný na <http://www.nssoud.cz>).

Toto teoretické dělení deliktů má svou praktickou relevanci z několika hledisek. V první řadě se jedná o hledisko nezaměnitelnosti popisu skutku. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být skutečně jak popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí, což potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ve správním trestání. Lze poukázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, čj. 7 As 7/2007-63, podle něhož *„výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Musí proto být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena správní sankce*. Toto vnímání důležitosti popisu skutku bylo ještě prohloubeno sjednocujícím právním názorem rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, podle něhož *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]*. Smyslem citovaných právních názorů z judikatury Nejvyššího správního soudu je tedy zajištění jednoznačnosti, srozumitelnosti, přezkoumatelnosti a nezaměnitelnosti rozhodnutí o správním deliktu, kterou má zajišťovat již samotný výrok rozhodnutí, nikoliv až podrobný výklad skutkového stavu věci obsažený v odůvodnění rozhodnutí. Nezaměnitelnost popisu skutku hraje významnou roli zejména z pohledu zásady ne bis in idem, je však třeba ji zkoumat ve vztahu ke skutkovému a právnímu kontextu posuzované věci. Požadavek nezaměnitelnosti výroku ukládajícího sankci za správní delikt neznamená, že by měl být výrok o vině ze spáchání správního deliktu zahrnut všemi podrobnostmi skutkového děje, které nemají přímou relevanci ve vztahu k zákonným znakům předmětné skutkové podstaty správního deliktu. Zadruhé má toto dělení deliktů nepochybně vliv na otázku prekluze správněprávní odpovědnosti za delikt. Konečně není možné zapomenout na diskreci stanovení výše uložené sankce, která se samozřejmě odvíjí mj. od charakteru spáchaného deliktu z hlediska trvání a udržování protiprávního stavu (trvajících deliktů), pokračování ve společensky škodlivém protiprávním jednání (pokračující deliktů) či o sérii dílčích útoků proti chráněnému zájmu, které lze považovat vzhledem k účelu a časové souvislosti za tzv. hromadný delikt. K tomu, že toto rozlišování je reflektováno ustálenou judikaturou správních soudů, lze poukázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 Afs 93/2008-920, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2010, č. j. 30 Ca 98/2008-77).

Podle názoru krajského soudu je třeba zkoumat relevanci této žalobní námítky v předmětné věci vzhledem k jednotlivým skutkům, za jejichž spáchání byl žalobce sankcionován uloženou úhrnnou pokutou. Je třeba též odkázat na předchozí judikaturu zdejšího soudu v obdobných věcech, konkrétně žalovaným označený rozsudek Krajského

soudu v Brně ze dne 7. 12. 2009, č. j. 30 Ca 17/2008 - 37, v němž se soud vyjádřil k povinnosti správního orgánu vymezit časově skutek tak, že „...zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným. Proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tj. ke dni provedené kontroly.“ Tento právní názor nebyl doposud v judikatuře zdejšího soudu a konec konců ani Nejvyšším správním soudem zpochybněn, a proto z něho krajský soud plně vychází ve vztahu k výroku II. prvostupňového rozhodnutí, v němž byl žalobce shledán vinným z porušení povinnosti stanovené v § 27 odst. 4 písm. b) zákona o vinařství a vinohradnictví, tedy uvedení do oběhu hrozny neznámého oběhu. Pokud prvostupňový orgán označil časový rozměr spáchaného skutku datem provedené kontroly dne 23. 9. 2010, při níž byl žalobce seznámen se skutečnostmi týkajícími se nákupu a prodeje těchto hroznů, které prvostupňový orgán zjistil kontrolami u odběratelů zaměřenými na dohledatelnost původu hroznů, pak učinil zadost nezbytnému časovému vymezení skutku v souladu s ustáleným právním názorem zdejšího soudu. Na tom nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že se jedná o delikt pokračující, který nemohl být spáchán v jeden den. K tomu krajský soud uvádí, že samotná identifikace tzv. pokračujícího deliktu je složitá, a to pro blízkou podobnost s tzv. vícečinným souběhem, in eventum deliktem trvajícím. Per analogiam lze pokračující správní delikt vymezit jako takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (srov. § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Povinnost zohlednit tento charakter správního deliktu v popisu skutku obsaženém ve výroku rozhodnutí však nevyplývá přímo a jednoznačně v obecné ani zvláštní rovině nejen ze zákona, ale ani z judikatury, která v těchto otázkách není zcela jednotná (srov. k tomu Venclíček, J. Bursíková, L. Otázky související s pokračujícími správními delikty. In. Správní právo, č. 5, roč. 2014, s. 283 a násl.). Krajský soud proto vychází ze skutečného významu a smyslu právní úpravy aplikované v předmětné věci a nemá za to, že by chybějící klasifikace popsaného jednání jako pokračujícího deliktu (byť by se o něj v tomto případě podle názoru krajského soudu jednat mohlo) měla za následek vadu výroku II. prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu krajský soud ve shodě se žalovaným považuje tento výrok za souladný se zákonem i požadavky kladenými judikaturou na rozhodování správních orgánů ve správním trestání.

Otázkou je, zda lze citovaný názor, který byl implicitně potvrzován i v dalších rozsudcích zdejšího soudu v obdobných věcech (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2013, č. j. 62 A 17/2012-101, dále též rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 30 A 67/2012-72), uplatnit i ve vztahu ke třem správním deliktům vymezeným ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Všechny správní delikty uvedené v tomto výroku jsou časově vymezeny datem 28. 6. 2010, které koresponduje s datem kontroly uskutečněné v provozovně žalobce na ulici Čejkovská 722 ve Velkých Bílovicích.

Ve výroku I. 1 je specifikován správní delikt podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství, kterým se sankcionuje porušení povinnosti vést evidenční knihy v zařízení, kde se produkty skladují, která vyplývá z čl. 38 odst. 2 nařízení Komise (ES) 436/2009. Žalobce argumentuje tím, že pokud nevedl evidenční knihy, jednalo se o trvajících delikt, kterého se tedy nedopustil k datu provedení kontroly dne 28. 6. 2010, nýbrž

v předcházejícím období, které ovšem není ve výroku I. 1 vymezeno. V tom shledává žalobce vadu v popisu skutku, za nějž byl sankcionován. Krajský soud v první řadě poukazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 12. 3. 2013, č. j. 62 A 17/2012-101, v němž se věnoval podrobně výkladu skutkové podstaty porušení povinnosti vést řádnou evidenci zaznamenávající vstupy a výstupy vinařských výrobků, která vyplývá z nařízení Komise (ES) 436/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, a v němž dospěl k závěru, že „z pohledu jednání spočívajícího v nevedení řádné evidence není rozdíl mezi „chybným vedením“ (tj. nikoli řádným vedením) evidence a absolutním „nevedením“ evidence; v obojím případě jde o postup, kdy evidence není vedena předepsaným (řádným) způsobem, tj. postup odporující § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství.“ Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalobcem potud, že se skutečně jedná o trvalý správní delikt, který nepochybně trval po určitou dobu před datem kontroly. Na druhou stranu je třeba konstatovat, že žalobce nečiní sporným, že skutek spočívající v nevedení evidenčních knih přímo v uvedené provozovně trval po kratší časový úsek, což by mohlo mít vliv na posouzení věci správními orgány, a to včetně úvahy o sankci za tento delikt. Žalobce z tohoto tvrzeného porušení pravidel o řízení nedovozuje žádný dopad do svých subjektivních práv a povinností. Samotný požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku, který je důsledkem působení zásady *ne bis in idem*, zde není porušen, neboť shledání viny za specifikovaný správní delikt spočívající v nevedení evidenčních knih pokrývá toto protiprávní nekonání žalobce od neurčeného okamžiku v minulosti až do data uvedeného ve výroku I. 1 (tedy 28. 6. 2010), neboť z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce tuto povinnost neplnil vůbec (jednotlivé operace s viny příjem nebo výdej nebyl v předmětné provozovně zaznamenáván) a řádná evidence byla zavedena až na základě opatření uloženého dne 28. 6. 2010. Krajský soud zde zdůrazňuje opět i praktickou stránku věci, neboť dokazování doby, po kterou nebyly evidenční knihy vedeny, již není podmínkou pro samotnou právní kvalifikaci skutku, ale nepochybně může být jedním z kritérií pro uložení výše sankce, neboť při určení výše pokuty právnické osobě se ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán; proti ní však žalobce ničeho nenamítal. Krajský soud k námitkám směřujícím proti zákonnosti výroku I. 1 prvostupňového rozhodnutí uzavírá, že časový popis skutku v tomto případě sice úplně přesně neodpovídá povaze předmětného správního deliktu, nicméně v daném případě tato nedůslednost správního orgánu neměla za následek nezákonnost výroku I. 1 prvostupňového rozhodnutí jako takového. Z uvedených důvodů se nejednalo o podstatnou vadu řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.)

Proti vymezení skutku popsaného v bodě I. 2 výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce z obdobných důvodů rovněž namítal, že tento skutek není deliktem trvalým, a proto byl-li spáchán, došlo k jeho spáchání dávno předtím, než bylo spáchání deliktu dne 28. 6. 2010 zjištěno, a tudíž časové vymezení skutku není uvedeno tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. K tomu krajský soud uvádí, že ve výroku I. 2 prvostupňového rozhodnutí byl žalobce sankcionován za to, že porušil povinnost oznámit zahájení výroby produktů písemně Ústřednímu kontrolnímu a zkušebnímu ústavu zemědělskému nejpozději v den zahájení výroby produktů, která je stanovena v ustanovení § 11 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, a dopustil se tak správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 3 písm. a) tohoto zákona. Podle § 11 odst. 1 citovaného zákona v rozhodném znění platilo, že *zahájení*,

přerušení a ukončení výroby produktů, s výjimkou sklizených čerstvých vinných hroznů, je výrobce povinen oznámit písemně Ústavu, nejpozději v den zahájení, přerušení nebo ukončení výroby produktů; v oznámení výrobce uvede své jméno, příjmení a trvalý pobyt, jde-li o fyzickou osobu, obchodní firmu nebo název a sídlo, jde-li o právnickou osobu, a místo výroby produktu. Oznámení podle tohoto odstavce se zapisuje do Registru vinic podle § 28 (dále jen "Registr"). I zde lze dát žalobci částečně za pravdu v tom, že delikt vymezený v tomto výroku byl spáchán v den, kdy byl žalobce povinen oznámit zahájení výroby produktů, tedy nejpozději v den, kdy zahájil výrobu produktů a nesplnil oznamovací povinnost. Krajský soud má ovšem za to, že tu lze uplatnit per analogiam argumentaci uvedenou u posouzení náležitostí výroku II. prvostupňového rozhodnutí, tedy argumentaci týkající se časového vymezení skutku spočívajícího v porušení povinnosti při uvádění hroznů neznámého původu do oběhu. Krajský soud zde totiž vychází z toho, že ani zde by dokazování data, kdy žalobce fakticky začal vyrábět produkty, nemělo z hlediska právní kvalifikace význam, neboť podstatné je, že k oznámení zahájení výroby až do data zjištění této skutečnosti správním orgánem při kontrole (nahlédnutím do Registru vinic) nedošlo. Porušení povinnosti stanovené zákonem zde má jednorázový charakter a vztahuje se ke dni, kdy začala výroba, ale tento den sám o sobě nehraje podstatnou roli, ledaže by jej učinil sám žalobce sporným. Tak tomu ovšem v předmětné věci nebylo, neboť žalobce netvrdil, že výrobu zahájil později či že ji nezahájil vůbec. I zde tedy krajský soud uzavírá, že výrok I. 2 prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje časové určení spáchání tohoto deliktu z hlediska jeho dokonání, přičemž je nelze dovodit ani z odůvodnění tohoto rozhodnutí, ale jedná se pouze o vadu, která neměla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Žalobce konečně namítal porušení svých procesních práv v důsledku odmítnutí provedení jím navrhovaných důkazů. K důkazu výsledkem svědkyně O. M. se navíc prvostupňový orgán vyjádřil tak, že tento důkaz nepovažuje za nutný k prokazování skutečností, o kterých není pochyb, neboť výpověď svědkyně nemůže vyvrátit skutečnosti zjištěné správním orgánem při kontrolách u pěstitelů a výrobců vína. K této námitce krajský soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce navrhl důkaz výsledkem svědka paní O. M., bývalé výrobní ředitelky společnosti VINIUM a.s., avšak prvostupňový orgán provedení tohoto důkazu nepřipustil a odůvodnil ho žalobcem namítaným způsobem. Ze správního spisu není zřejmé, k čemu konkrétně měl žalobcem navrhovaný výsledek svědka mířit či která konkrétní skutková zjištění prvostupňového orgánu měl tento důkaz zpochybnit. To ovšem není zjevné ani ze žalobní argumentace, přičemž žalobce pouze tvrdí, že důkaz výsledkem navrhované osoby svědkyně měl být proveden a že byl postupem prvostupňového orgánu porušena jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny a čl. 6 Úmluvy. Správní orgán je povinen odůvodnit, proč danému návrhu na provedení důkazu nevyhověl, této povinnosti však prvostupňový orgán v posuzované věci dostal. Prvostupňový orgán dále přesvědčivě zdůvodnil, proč nebylo třeba provést důkaz listinami uvedenými v protokolu o kontrole č. P157-70072/10 (sděleními pěstitelů, telefonickým sdělením), jakož ani rozhodnutím o zatřídění vín vydané žalovaným společností VINIUM a.s. V souhrnu lze souhlasit se žalovaným, že prvostupňový orgán dostatečně zdůvodnil, proč navrhované důkazy neprovedl, a nedopustil se tak nepřipustné libovůle ani jiného zásahu do práv žalobce (srov. k tomu zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, přístupný na www.nssoud.cz).

VII. Shrnutí a závěr

Z uvedených důvodů je třeba uzavřít, že žalobce poukázal na určité formální nedostatky prvostupňového rozhodnutí, které napadené rozhodnutí podle jeho názoru nezhojilo. Krajský soud ovšem po podrobném přezkoumání věci dospěl k závěru, že ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí o věci samé neměly tyto procesní nedostatky žádnou relevanci, a proto krajský soud vyhodnotil jeho žalobu celkově jako nedůvodnou. Ze všech shora uvedených důvodů tedy krajský soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly (a ani je nepožadoval).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. 2. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu